

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobkyně: **E., spol. s r.o.**
sídlem Nepomucká 96/202, Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.9.2014, č.j. 611/520/14, 44621/ENV/14

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobkyně změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu v Plzni (dále též „správní orgán 1. stupně“ nebo „inspekce“), ze dne 3.6.2014 č.j. ČIŽP/43/OOH/SR01/1404287.003/14/ZLP (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým jí byla uložena pokuta ve výši 80.000 Kč za správní delikt podle ust. § 66 odst. 3

písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), a dále jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč podle ust. § 79 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Změna spočívá ve snížení uložené pokuty z 80.000 Kč na 50.000 Kč a ve vypuštění části textu z výrokové části prvostupňového rozhodnutí, který se týkal závěru inspekce o nezákonném předávání separovaného komunálního odpadu, včetně nebezpečného odpadu, do tzv. objemného odpadu v letech 2012 a 2013. Vedle zrušení napadeného rozhodnutí se žalobkyně domáhá též zrušení rozhodnutí prvostupňového.

- 2 Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že inspekce provedla dne 12.3.2014 kontrolu z podnětu Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí (dále též „Magistrát“), a to pouze z dokladů předložených Magistrátem, který u žalobkyně provedl kontrolu dne 23.1.2014. Následně inspekce vydala příkaz o uložení pokuty ve výši 80.000 Kč s odůvodněním, že se žalobkyně dopustila správního deliktu dle ust. § 66 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech tím, že předala odpad osobě, která k převzetí předávaného odpadu není podle tohoto zákona oprávněna, správního deliktu dle ust. § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech tím, že řádně nevedla evidenci odpadů, a správního deliktu dle ust. § 66 odst. 5 zákona o odpadech tím, že odpady neshromažďovala utříděné podle jednotlivých druhů a kategorií (ust. § 16 odst. 1 písm. e) uvedeného zákona). Proti příkazu žalobkyně podala odpor, inspekce dne 3.6.2014 vydala prvostupňové rozhodnutí.
- 3 Žalobkyně namítla, že inspekce provedla kontrolu pouze na základě dokladů zaslaných Magistrátem, nedoručila žalobkyni oznámení o zahájení kontroly, a to ani následně, tím ji zkrátila na jejích právech a narušila její právní jistotu. Inspekce ani nereagovala na námitku žalobkyně, že jedna z kontrolujících pracovníc Magistrátu, V. S., jednala při kontrole neprofesionálně a s osobní zaujatostí vůči žalobkyni; inspekce pouze konstatovala, že postup pracovníků Magistrátu nebude komentovat. Dále inspekce v příkazu o uložení pokuty uvedla, že žalobkyni trestá za nejprísněji postižitelný správní delikt dle ust. § 66 odst. 4 písm. d) zákona o odpadech, což v prvostupňovém rozhodnutí nazvala písarskou chybou a za nejprísněji postižitelný správní delikt označila ust. § 66 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech. Touto tzv. písarskou chybou však byla žalobkyně ovlivněna při odůvodnění odporu proti příkazu o uložení pokuty.
- 4 Podle žalobkyně se jak inspekce, tak žalovaný nedostatečně zabývali úvahou, zda je výše pokuty adekvátní ekonomické situaci a majetkovým poměrům žalobkyně. Inspekce pouze z informace z webových stránek žalobkyně o její výrobní a skladové hale o rozloze 9.200 m² vyvodila, že je velkou a bohatou společností, majetkové poměry ani finanční situaci dále nezjišťovala a na argument žalobkyně o finanční nestabilitě vůbec nereagovala. Žalobkyně pro příklad předkládá hospodářské výsledky ve druhém a třetím čtvrtletí 2014, které jsou naprosto odlišné.
- 5 Žalobkyně připustila, že odpady krátký čas předávala osobě, která neměla udělen souhlas k provozování zařízení k nakládání s odpady. Šlo o autodopravu J. N., který provádí přepravu kontejnerů žalobkyně na skládku (dále též „autodopravce“). Žalobkyně s ním spolupracuje od roku 2006, po celou dobu byl autodopravce držitelem potřebného souhlasu, pouze po velmi krátkou dobu z důvodu opomenutí jednatele požádat včas o

udělení licence tomu tak nebylo. Žalobkyně o tom nevěděla, vzhledem k dlouholeté spolupráci jednala v dobré víře, navíc jí byla, jako obvykle, vyfakturována přeprava, nakládka, vykládka, čekání a přeúčtování skládky, dále jí bylo předáno potvrzení o předání předmětného odpadu (2,68 tun odpadu kategorie č. 20 03 07, objemný odpad) na skládku. Šlo především o pochybení administrativního rázu, na životní prostředí neměla tato skutečnost žádný vliv. Žalobkyně rovněž upozornila, že správní orgány pouze přepisovaly Magistrátem mylně uvedené datum předání předmětného odpadu k přepravě 31.10.2013, ve skutečnosti šlo o 9. a 10.10. 2014, jak vyplývá z dokumentace.

- 6 Pokud jde o nevedení průběžné evidence odpadů a způsobech nakládání s nimi, žalobkyně namítá, že průběžnou evidenci vedla na skladových kartách ve svém účetnictví, což bylo plně dostačující pro vyplnění ročních výkazů, které byly předávány přesně dle Přílohy 20 vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 383/2001 Sb.“). Vedle toho vedla průběžnou evidenci spolu s označením dle kategorií společnost I. s.r.o., které žalobkyně předávala většinu svého odpadu. Na přelomu roku uvedená společnost zaslala evidenci žalobkyni a ta dle ní překontrolovala svoji; kontrolovaná evidence vždy souhlasila.
- 7 K neshromažďování odpadu utříděně podle jeho jednotlivých kategorií žalobkyně uvedla, že odpad třídí a ukládá zcela organizovaně, dle svých přísných vnitřních pravidel. V roce 2013 vzniklo u žalobkyně 443,3 tun odpadů, z toho 98,7 % bylo předáno k recyklaci, zbývajících 5,82 tun bylo vyvezeno na skládku jako objemný odpad. Komunální i objemný odpad prokazatelně končí na stejné skládce, kontrola Magistrátu však žalobkyni nebyla schopna vysvětlit, proč je tedy neseparování komunálního odpadu od objemného pochybením. Přesto žalobkyně ve snaze vyhovět požadavkům Magistrátu vytýkané nedostatky odstranila. Nebezpečný odpad žalobkyně vzhledem k nepříznivé finanční situaci dočasně nepředávala k likvidaci, nicméně jej shromažďovala a bezpečně ukládala na vyhrazeném vyhovujícím místě, o čemž se pracovníci Magistrátu při kontrole přesvědčili. Ještě před podáním odporu žalobkyně předala k likvidaci 120 kg nebezpečných odpadů, což pracovníci inspekce využili pouze k manipulaci s fakty a spekulaci, že nebezpečný odpad byl předáván společně s jinými druhy odpadu. V tomto dal žalobkyni žalovaný v napadeném rozhodnutí za pravdu.
- 8 Žalobkyně dále uvedla, že v roce 2006 zakoupila v aukci areál po společnosti, jejíž bývalé výrobní prostory byly se značnou ekologickou zátěží, žalobkyně areál s využitím veškerých vlastních prostředků a se značnými úvěry revitalizovala, naprostou většinu svého vyprodukovaného odpadu dává k recyklaci, nedopustila se ničeho, co by ohrozilo životní prostředí.
- 9 Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že inspekce nebyla kompetentním orgánem k posouzení případné podjatosti kontrolní pracovnice Magistrátu vůči žalobkyni, tím je představený příslušné pracovnice. Inspekce v rámci své vlastní kontrolní činnosti navázala na zjištění Magistrátu, vyhodnotila jej, v tomto procesu nebyla nikterak porušena procesní práva ani oprávněné zájmy žalobkyně, která měla ostatně možnost se ke všem skutečnostem vyjádřit. Bylo náležitě prokázáno, že žalobkyně předala odpad (2,68 tun odpadu kategorie č. 20 03 07, objemný odpad) osobě, která v inkriminovanou dobu neměla potřebný souhlas podle ust. § 14 odst. 1 zákona o odpadech, tím byla naplněna skutková

podstata vytýkaného správního deliktu. Dále je nepochybné, že žalobkyně nesplnila povinnost vést průběžnou evidenci o odpadech, její argument o evidenci se týká dokladů podobné povahy, nešlo o evidenci stanovenou v příloze č. 20 vyhlášky č. 383/2001 Sb. Bylo rovněž jasně doloženo, že žalobkyně do jedné nádoby společně shromažďovala různé složky odpadu, které měly být již od počátku shromažďovány odděleně (plasty, papír, odpad podobný směsnému komunálnímu odpadu). Totéž platí i o textiliích znečištěných nebezpečnými látkami, které byly v době kontroly shromážděny v plastových pytlích spolu s jinými separovanými složkami odpadu. Nejednalo se tak pouze o smíšení komunálního a objemného odpadu, ale i dalších složek odpadu. Na tom nic nemění skutečnost, že žalobkyně posléze nebezpečný odpad vytřídila a předala oprávněné osobě. Žalovaný má uloženou pokutu za přiměřenou, neboť protiprávní jednání nebylo jen administrativního rázu, což přinejmenším platí o absenci odděleného shromažďování odpadu, kdy následkem je smíšení jednotlivých vyřaditelných složek vzniklého odpadu a jejich případné vzájemné znečištění. To v konečném důsledku znemožňuje jejich případnou recyklaci. Dopad na životní prostředí je tak minimálně u tohoto bodu reálný. Uložená pokuta podle žalovaného nijak nevybočuje z úrovně, na níž jsou ukládány pokuty v podobných případech, současně je přiměřená zjištěným skutkovým okolnostem a plní svoji výchovnou a preventivní funkci bez toho, že by výrazně ohrožovala a omezovala žalobkyni v její další podnikatelské činnosti.

- 10 Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
- 11 Dne 23.1.2014 provedli kontrolní pracovníci odboru životního prostředí Magistrátu města Plzně V. S. a J. M. u žalobkyně kontrolu povinností původce odpadů dle ust. § 16 zákona o odpadech. Z Protokolu o kontrole ze dne 29.1.2014 vyplývá, že kontrolní zjištění se opírá mimo jiné o potvrzení o využití, odstranění odpadu vystavené dne 31.10.2013 J. N. na převzetí objemného odpadu kat.č. 2000307 - 2,68 t, o rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 17.8.2011 o udělení souhlasu J. N. k provozování mobilního zařízení ke sběru odpadů do 17.8.2013, o průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi za rok 2012 pro odpady předané společnosti I. s.r.o., s tím, že průběžná evidence o odpadech předaných v roce 2012 jiným subjektům než společnosti I. s.r.o. vedena není, průběžná evidence za rok 2013 a 2014 (do dne konání kontroly) vedena není. Fyzickou kontrolou provozu kanceláří bylo zjištěno, že v plastových pytlích v dílně byla netříděná směs textilií znečištěných nebezpečnými látkami, drobný papírový a plastový odpad, směsný komunální odpad, ve skladu byly v neoznačených shromažďovacích nádobách nebezpečné odpady kat.č. 150110* a 150202*, na venkovních prostorách pod přístřeškem byly dva velkokapacitní kontejnery, v nich byla netříděná směs plastových pásek, plastových folií, PET lahví, papíru, lepenky, polystyrenu, byla zde matrace, drobný dřevěný a plastový odpad, nevyužitelný papírový odpad z výroby, směsný komunální odpad. Žalobce k tomu sdělil, že kontejnery jsou odváženy na skládku a odpad je evidován pod kat.č. 200307. Protokol o kontrole dále obsahuje závěr o porušení zákona o odpadech, které spočívá v nevedení průběžné evidence o odpadech a způsobu nakládání s nimi, předání odpadu osobě, která k převzetí nebyla oprávněna, nezařazování odpadů podle jednotlivých druhů a kategorií, neshromažďování odpadů utříděných podle jednotlivých druhů a kategorií. Protokol o kontrole obsahuje poučení o právu žalobkyně podat proti němu námitky dle ust. § 13 zákona č. 255/20012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „kontrolní řád“). Protokol byl žalobkyni doručen do datové schránky dne 30.1.2014.

- 12 Inspekce na základě podnětu Magistrátu ze dne 28.2.2014 provedla kontrolu plnění povinností plynoucích žalobkyni ze zákona o odpadech. Kontrolu zahájila dne 12.3.2014 sepsáním Protokolu o kontrole. Při zjištění skutkového stavu vycházela z podnětu Magistrátu ze dne 28.2.2014, z dokladů předložených Magistrátem, a to z Protokolu o kontrole Magistrátu ze dne 29.1.2014, z Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2012, z rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 17.8.2011 o udělení souhlasu J. N. k provozování mobilního zařízení ke sběru odpadů do 17.8.2013, a z dokladů zjištěných pracovníky inspekce, a to z výpisu z obchodního rejstříku, z Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2013, z přehledu partnerských vztahů k žalobkyni v evidenci EVI odpadů za rok 2012. Zjištěné skutečnosti byly vyhodnoceny jako porušení zákona o odpadech. Protokol o kontrole obsahuje poučení o právu žalobkyně podat proti kontrolním zjištěním námitky dle ust. § 13 kontrolního řádu.
- 13 Příkazem o uložení pokuty ze dne 17.4.2014 inspekce rozhodla, že žalobkyně se dopustila správního deliktu podle ust. § 66 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech tím, že odpady, které nemohla využít nebo odstranit, měla převést do vlastnictví pouze osobě oprávněné k jejich převzetí, tuto podmínka však nepslnila, neboť dne 31.10.2013 předala 2,68 tun objemného odpadu fyzické osobě oprávněné k podnikání která disponovala souhlasem k provozování mobilních zařízení ke sběru odpadů pouze do dne 17.8.2013, dále se dopustila správního deliktu podle ust. § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech tím, že nevedla v období roku 2012, 2013 a do 23.1.2014 průběžnou evidenci odpadů dle požadavků vyhlášky č. 383/2001 Sb., neboť průběžnou evidenci odpadů předložila pouze za rok 2012 za odpady předané společnosti I. s.r.o., k ostatním odpadům pro rok 2012 průběžnou evidenci nevedla, pro rok 2013 a 2014 nevedla žádnou průběžnou evidenci, dále se dopustila správního deliktu podle ust. § 66 odst. 5 zákona o odpadech tím, že neshromažďovala odpady utříděné podle jednotlivých druhů a kategorií, když ve velkoobjemovém kontejneru určeném na shromažďování objemného odpadu byla dne 23.1.2014 netříděná směs odpadů, a to plastových pásek, plastových folií, PET lahví, papíru a lepenky, polystyrenu, matrace, drobného dřevěného a plastového odpadu, nevyužitelného papírového odpadu z výroby, směsného komunálního odpadu, v dílně se nacházely plastové pytle se směsí odpadů, a to znečištěných textilií nebezpečnými látkami, drobného papírového a plastového odpadu, směsného komunálního odpadu. Bylo zjištěno, že žalobkyně v roce 2012 a 2013 nepředávala separovaný komunální odpad, i když jí vznikal, tento odpad byl shromažďován spolu s objemným odpadem, v roce 2012 a 2013 nebyly samostatně předány žádné nebezpečné odpady. Z toho vyplývá, že neutříděná směs odpadů nalezená v dílně byla předávána jako objemný odpad. Za uvedené správní delikty inspekce uložila pokutu ve výši 80.000 Kč podle ustanovení vztahujícího se na správní delikt nejprísněji postizitelný, a to správní delikt podle ust. § 66 odst. 4 písm. d) zákona o odpadech.
- 14 Žalobkyně podala proti příkazu odpor, zdůraznila svoji zásluhu na revitalizaci areálu zakoupeného v zanedbaném stavu po jiné obchodní společnosti, uvedla, že je malou společností, která si nemůže dovolit mít pro řešení otázek spadajících do oblasti ochrany životního prostředí vyčleněného pracovníka, přesto se snaží plnit právní předpisy v této oblasti. Od roku 1992, kdy žalobkyně vznikla, šlo o první kontrolu v oblasti životního

prostředí, proto ji vítala jako pomoc pro odstranění případných nedostatků. Zatímco kontrolní pracovník J. M. po zjištění, že žalobkyně neví o existenci formulářů na vedení evidence odpadů, tyto následně ochotně zaslal, kontrolní pracovnice V. S. od samého počátku vedla jednání konfrontačním způsobem, vyhrožovala pokutou, kterou by v případě kontroly udělila inspekce, konfrontace vyvrcholila u kontejneru na odpad určený k vyvezení na skládku, když nedovedla vysvětlit důvod odděleného shromažďování odpadů vyvezených potom na společnou skládku. Zjištěné nedostatky žalobkyně pokládá za drobné, způsobené neúmyslně nebo neznalostí, trestání pokutou vidí jako nesmyslné. Uvedla, že 98,7 % odpadů předala v roce 2013 k recyklaci, pouze 5,82 tun bylo odvezeno na skládku. I přes skutečnost, že žalobkyně disponuje výrobními a skladovými plochami o rozloze 9.200 m², skončila v roce 2011 ve značné ztrátě, poté se hospodářská situace začala mírně vylepšovat, žalobkyně splácí závazky, které činí cca 60 mil. Kč, vždy plní své daňové závazky vůči státu. Žalobkyně vytýkané nedostatky již odstranila. Namítla též, že inspekce neověřila skutečný stav na místě. Podnět Magistrátu označila za zcela osobní počín kontrolní pracovnice z uražené ješitnosti, snahu o šikanu žalobkyně pod záminkou porušování zákona a neochotu orgánů státní správy pomáhat malým společností k řešení drobných nedostatků. K jednotlivým vytčeným nedostatkům žalobkyně namítla, že nevěděla o povinnosti průběžně ověřovat platnost licence autodopravce, pokládá to za jeho zájem a nechápe, proč je trestána za něco, co zavinil někdo jiný. Tvzení, že v roce 2012 a 2013 byly nebezpečné odpady předávány ve směsi objemného odpadu, je nepravdivé. Těchto odpadů vzniká u žalobkyně tak malé množství, že jsou shromažďovány a bezpečně uskladňovány i několik let. Zmíněné odpady nacházející se v dílně byly dány po kontrole Magistrátu k likvidaci.

- 15 Dne 3.6.2014 vydala inspekce prvostupňové rozhodnutí. Rozhodla stejně jako v příkazu o uložení pokuty ze dne 17.4.2014 s tím, že za nejpřísněji postižitelný označila delikt podle ust. § 66 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech, příkaz o uložení pokuty i přes písařskou chybu v označení příslušného paragrafu považuje za srozumitelný a jasně odůvodněný. K námitkám žalobkyně v odporu uvedla, že žalobkyně sama přiznala, že neznala a tudíž neplnila povinnosti vést průběžnou evidenci odpadů. Není pravdou, že všechny odpady, které zaznamenali pracovníci Magistrátu, měly být vyvezeny jako objemné a komunální na stejnou skládku, neboť se mezi nimi nacházely i odpady dále využitelné jako papír, lepenka, PET lahve, plastový odpad, plastové pásy a folie. Na skládku měly být vyvezeny pouze matrace, nevyužitelný odpad z výroby a komunální odpad. Námitka žalobkyně o následném společném skladování na skládce je tedy účelová. Podobně byl i nebezpečný odpad shromažďován spolu s dále využitelnými papírovými a plastovými odpady a směsným komunálním odpadem. Všechny tyto odpady byly nebezpečným odpadem znečištěny a ani po následném dotřídění již nemohly být předány k dalšímu využití. Z jednoho vyřídění bylo předáno 120 kg nebezpečného odpadu kat. č. 15 02 02 (absorpční činidla). Jestliže má žalobkyně stále stejný výrobní proces, musí jí vznikat nebezpečný odpad kontinuálně a tak měl být i předáván. K námitce vůči kontrolní pracovnici Magistrátu inspekce uvedla, že mohla a měla být vznesena v námitkách proti protokolu o kontrole ze dne 29.1.2014, což se nestalo. Žalobkyně zjištění Magistrátu nerozporovala a nepodala námitky ani k protokolu o kontrole inspekce ze dne 12.3.2014. K výši pokuty inspekce uvedla, že přihlédla především k množství a charakteru odpadů, s nimiž bylo v době kontroly prokazatelně nakládáno v rozporu s právními předpisy a také k době, po kterou s nimi bylo takto neoprávněně nakládáno. Neutříděné shromažďování odpadů

přivodilo ztížení či znemožnění dalšího využití odladů, které jsou využitelné, přimíchání nebezpečných odpadů rovněž mohlo přivodit ztížení či znemožnění dalšího využití ostatních odpadů, zároveň bylo se směsí ostatních a nebezpečných odpadů nakládáno jako s odpady kategorie ostatní, což přímo ohrozilo životní prostředí a zdraví lidí. Ačkoli se vedení průběžné evidence jeví jako nepodstatná administrativní záležitost, má společenskou váhu, neboť je zájem, aby administrativní nedostatek nepřerostl v nedostatek reálný, což se v daném případě stalo, když autodopravce převzal neutříděnou směs odpadů (kategorie ostatní a nebezpečné) zařazené pod objemný odpad a dále s ním jako s objemným nakládal. Dále inspekce k výši pokuty uvedla, že musí být pro žalobkyni znatelná a musí v sobě obsahovat i represivní složku, plní též výchovnou funkci a odpovídá skutkovým okolnostem případu.

16 V odvolání ze dne 16.6.2014 žalobkyně nazvala kontrolu Magistrátu účelovou, neboť ten měl již před jejím zahájením informaci o chybějící licenci autodopravce. Delikt žalobkyně neměl být posuzován tak tvrdě, stačilo by na administrativní nedostatek upozornit. Žalobkyně zopakovala tvrzení o letité spolupráci a o řádném dokladování přepravy a uložení odpadu na skládku, uvedla, že autodopravce pouze opomněl požádat o prodloužení licence, což již napravil a licenci opět má. Dále zopakovala, jak vede evidenci odpadů a roční výkazy. Především pak brojila proti závěrům, že neprovádí třídění odpadů a recyklovatelné odpady že vyváží na skládku, v této souvislosti popsala proces třídění odpadů a jejich ukládání u žalobkyně, za zcela vykonstruované a nepravdivé má tvrzení o přimíchávání nebezpečných odpadů do odpadů vyvážených na skládku. Je pravda, že v dílně byly separovaně ukládány znečištěné textilie, tedy nebezpečný odpad, není však pravda, že takový nebezpečný odpad žalobkyně v minulých letech vyvážela na skládku. Žalobkyně pouze přechodně shromažďovala nebezpečný odpad vzniklý v minulých letech, neboť z důvodu nepříznivé finanční situace odkládala všechny výdaje, které bylo možné odložit. Není pravdou, že množství 120 kg předané k likvidaci po kontrole Magistrátu bylo pravidelným množstvím přimíchávaným v minulosti do ostatního odpadu. Podle žalobkyně je pochybením, že se inspekce nepřesvědčila o skutečném stavu věci a vzala za prokázané tvrzení pracovníků Magistrátu. To, že se žalobkyně nevyjadřovala k protokolům o kontrole, neznamená, že s obsahem protokolů souhlasila. Zjištěné závady žalobkyně pokládá za nezpůsobilé ohrozit životní prostředí, jsou pouze administrativního charakteru, pokuta za ně uložená je absolutně neadekvátní a navíc ve výši, která může vážně narušit velmi malou finanční stabilitu žalobkyně.

17 V napadeném rozhodnutí ze dne 2.9.2014 žalovaný potvrdil závěr inspekce, že bylo náležitě prokázáno předání odpadu do vlastnictví neoprávněné osobě. Skutková podstata správního deliktu byla naplněna i přes to, že dotčená osoba v období před kontrolou oprávnění měla a v současnosti si je opět opatřila. Potvrdil i závěr o neplnění povinnosti vést průběžnou evidenci o odpadech; žalobkyni nelze vyvinít poukazem na skutečnost, že vedla podklady podobné povahy, jež se rovněž týkaly odpadů. Za jasně doložené pokládá i shromažďování různých složek odpadu, které mají být podle zákona již od počátku shromažďovány odděleně (plasty, papír, odpad podobný směsnému komunálnímu odpadu). Totéž platí i o textiliích znečištěných nebezpečnými látkami, které byly v době kontroly shromažďovány v plastových pytlích spolu s jinými separovatelnými složkami odpadu. Na naplnění skutkové podstaty deliktu nic nemění skutečnost, že žalobkyně posléze nebezpečný odpad vytrídila a předala ho oprávněné osobě. Žalovaný se neztotožnil

se závěrem inspekce, že nebezpečný odpad musel být shromažďován společně s jiným druhem odpadu i v předchozích letech, a společně byl také v předchozích letech jakožto objemný odpad předáván na skládku. Tento závěr je nepodloženou spekulací. Sankci uloženou inspekci vyhodnotil jako přiměřenou, shledal, že bylo přihlédnuto zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození, jak inspekci ukládá zákon. S ohledem na zúžení rozsahu vytýkaného protiprávního jednání žalovaný shledal míru ohrožení životního prostředí nižší a proto snížil uloženou pokutu z 80.000 Kč na 50.000 Kč.

- 18 Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- 19 Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání, neboť pro to byly splněny předpoklady stanovené v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.; účastníci řízení s takovým postupem soudu souhlasili. Žalobkyně svůj souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání udělila za podmínky, že listinné důkazy budou pro soud dostačující k rozhodnutí, v opačném případě navrhla nařízení jednání a výslech svědka Ing. M. K., který je vedoucím výroby a byl přítomen po celou dobu kontroly prováděné Magistrátem. Soud shledal, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, byl zjištěn dostatečně, má oporu ve správním spisu a nevyžaduje doplnění. Soud přitom zohlednil i skutečnost, že žalobkyně v podané žalobě nerozporovala žádné konkrétní závěry žalovaného ohledně skutkového stavu ani netvrdila žádné konkrétní skutečnosti ohledně skutkového stavu, které by jí měl svědek potvrdit. Proto soud považoval nařízení jednání a doplnění dokazování za nadbytečné.
- 20 Nejprve soud posuzoval důvodnost námitek, které se týkají procesního pochybení správních orgánů.
- 21 Ohledně námitek o provedení kontroly pouze na základě dokladů zaslaných Magistrátem soud vyšel z ust. § 42 věta první správního řádu, podle něž je správní orgán povinen přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední (ve spojení s ust. § 28 kontrolního řádu o subsidiárním použití správního řádu), a z ust. § 2 zákona o kontrole, podle něž kontrolní orgán při kontrole zjišťuje, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů.
- 22 V posuzovaném případě podal inspekci podnět Magistrát na základě kontroly, kterou u žalobkyně s její účastí provedl dne 23.1.2014. Magistrát je oprávněn takovou kontrolu vykonat na základě ust. § 79 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech, podle něž obecní úřad obce s rozšířenou působností kontroluje, jak jsou právníckými osobami, fyzickými osobami oprávněnými k podnikání a obcemi dodržována ustanovení právních předpisů a rozhodnutí ministerstva a jiných správních úřadů v oblasti odpadového hospodářství a zda pověřené osoby dodržují stanovený způsob hodnocení nebezpečných vlastností odpadů.

- 23 Je vhodné doplnit, že Magistrát má dle ust. § 66 odst. 9 zákona o odpadech stejně jako inspekce pravomoc projednat správní delikty vymezené v ust. § 66 odst. 2 a 5 zákona o odpadech, nemá však pravomoc projednat správní delikty vymezené ust. § 66 odst. 3 zákona o odpadech; tu zákon dává má pouze inspekci.
- 24 V podnětu Magistrát shrnul svá zjištění a přiložil k němu protokol o kontrole, hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2012, rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje o udělení souhlasu autodopravci k provozování mobilního zařízení ke sběru odpadů. Inspekce pak zajistila další doklady, a to výpis z obchodního rejstříku, hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2013, přehled partnerských vztahů k žalobkyni v evidenci EVI odpadů za rok 2012. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že inspekce vycházela nejen z dokladů zaslaných Magistrátem, ale ze všech uvedených podkladů.
- 25 Dle judikatury správních soudů (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2008, č.j. 4 As 21/2007-80) výsledky kontroly samy o sobě nenahrazují a ani nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci (případně) následně vedeného správního řízení o uložení správní sankce, avšak mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty kontrolované osobě. V posuzovaném případě je zjevné, že inspekce k protokolu o kontrole Magistrátu, v němž jsou popsány výsledky kontroly, přistupovala jen jako k jednomu z podkladů, přičemž dokazování ještě doplnila. Námitka žalobkyně tak nemá opodstatnění.
- 26 Vzhledem k obsahu žaloby lze uvedenou námitku vyložit také tak, že žalobkyně inspekci vytýká provedení kontroly pouze formálně, bez vlastního zjišťování.
- 27 Je pravdou, že inspekce i žalovaný vzali za svá zjištění Magistrátu o skutkovém stavu. Proti skutkovému stavu popsanému Magistrátem v protokolu o kontrole však žalobkyně nevznesla žádnou námitku, stejně tak nevznesla námitku proti závěrům o skutkovém stavu popsaným inspekci, nenamítala nesprávně zjištěný skutkový stav v odporu proti příkazu o uložení pokuty, v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ani v žalobě. Skutkový děj zjištěný Magistrátem sám o sobě není nijak komplikovaný, žalobkyně jej nevyvrací, neuvádí, že by nějaké konkrétní skutečnosti byly interpretovány jinak či přehlédnuty, neoznačuje jiné důkazy. Ve spisovém materiálu není nic, co by uvádělo správní orgány do pochybností ohledně správnosti a úplnosti zjištěného skutkového stavu na podkladě kontrolního protokolu. Za této situace není pochybením, vychází-li inspekce a žalovaný ze stavu věci, jak jej Magistrát zjistil při kontrole. Soud doplňuje, že kontrolní činnost Magistrátu v provozovně žalobkyně měla podobu neopakovatelného úkonu. Žalobkyni se při kontrole dostalo poučení a následně se s výtkami Magistrátu seznámila prostřednictvím protokolu, což ji vedlo k nápravě zjištěných nedostatků. V případě, že by kontrola na místě byla později opakována ještě i inspekci, bylo by objektivní zjištění skutečného stavu ztraceno a smysl kontrolní činnosti popřen.
- 28 Podstatné podle názoru soudu je, že správní orgány převzatá zjištění vlastní úvahou odhodnotily, což ostatně uznává i žalobkyně, když poukazuje na nesprávné závěry o nepředávání nebezpečných odpadů k likvidaci v minulých letech. Postup inspekce pak přezkoumal žalovaný a z odůvodnění jeho rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že postupoval podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu, které mu ukládá hodnotit podklady podle své

úvahy. Žalovaný část skutkového stavu zjištěného inspekci vyhodnotil jako pouhou nepodloženou spekulaci, což podrobně odůvodnil, stejně tak odůvodnil i své další závěry.

- 29 Ohledně námitky o provedení kontroly bez účasti žalobkyně soud obecně uvádí, že umožňuje-li to povaha věci, lze provést kontrolu i při nepřítomnosti kontrolované osoby. Jedná se nejen o fyzickou kontrolu na místě bez účasti (bez vědomí) kontrolované osoby, ale též o tzv. dálkovou či korespondenční kontrolu, probíhající pouze zasláním určitých podkladů kontrolujícímu, a jejich vyhodnocením v sídle kontrolního orgánu, aniž by se musel kontrolující dostavit ke kontrolované osobě. Tento postup není v praxi stěžejní a v kontrolním řádu není výslovně vymezen, avšak lze jej dovodit například z ust. § 5 odst. 3 o zahájení kontroly bez přítomnosti kontrolované osoby. Platí však, že o zahájení je třeba následně kontrolovanou osobu informovat a doručit jí protokol o kontrole. Tím jsou práva kontrolované osoby příslušným způsobem zajištěna.
- 30 Právě nedoručení oznámení o zahájení kontroly se týká další žalobní námitka. Při jejím posouzení soud vyšel z následující právní úpravy.
- 31 Podle ust. § 5 odst. 2 kontrolního řádu je kontrola zahájena prvním kontrolním úkonem, jímž je
- a) předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo jiné osobě, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odebírá, koná nebo konala pro ni práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela (dále jen „povinná osoba“), jež je přítomna na místě kontroly,
 - b) doručení oznámení o zahájení kontroly kontrolované osobě; součástí oznámení musí být pověření ke kontrole, anebo seznam kontrolujících, nebo
 - c) první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo povinné osobě, jež je přítomna na místě kontroly, pokud je provedení takových kontrolních úkonů k výkonu kontroly třeba.
- 32 Podle odst. 3 téhož ustanovení je-li kontrola zahájena podle odstavce 2 písm. a) nebo c) bez přítomnosti kontrolované osoby, informuje kontrolující kontrolovanou osobu o zahájení kontroly dodatečně.
- 33 Podle ust. § 9 kontrolního řádu je kontrolující v souvislosti s výkonem kontroly povinen
- a) zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a v závislosti na povaze kontroly doložit kontrolní zjištění potřebnými podklady,
 - b) šetřit práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby, povinné osoby a třetí osoby,
 - c) předložit kontrolované osobě nebo povinné osobě pověření ke kontrole, a požádá-li o to kontrolovaná osoba nebo povinná osoba, též další dokument, který dokládá, že se jedná o osobu uvedenou v pověření ke kontrole,
 - d) vydat potvrzení o zajištěných originálních podkladech, a pominou-li důvody jejich zajištění, neprodleně je vrátit,
 - e) umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly,
 - f) vyhotovit protokol o kontrole a doručit jeho stejnopis kontrolované osobě.

- 34 Podle ust. § 10 odst. 1 kontrolního řádu je kontrolovaná osoba oprávněna
- a) požadovat po kontrolujícím předložení pověření ke kontrole a dalšího dokumentu, který dokládá, že se jedná o osobu uvedenou v pověření ke kontrole,
 - b) namítat podjatost kontrolujícího nebo přizvané osoby,
 - c) seznámit se s obsahem protokolu o kontrole,
 - d) podávat námitky proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole.
- 35 Podle ust. § 12 odst. 1 kontrolního řádu protokol o kontrole obsahuje skutečnosti vztahující se k vykonané kontrole. Vždy však obsahuje alespoň
- a) označení kontrolního orgánu a kontrolujícího,
 - b) označení ustanovení právního předpisu vymezujícího pravomoc kontrolního orgánu k výkonu kontroly,
 - c) označení přizvané osoby, včetně důvodu jejího přizvání,
 - d) označení kontrolované osoby,
 - e) označení předmětu kontroly,
 - f) kontrolní úkon, jímž byla kontrola zahájena, a den, kdy byl tento kontrolní úkon proveden,
 - g) poslední kontrolní úkon předcházející vyhotovení protokolu o kontrole a den, kdy byl tento kontrolní úkon proveden,
 - h) kontrolní zjištění, obsahující zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí,
 - i) poučení o možnosti podat proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole námitky s uvedením lhůty pro jejich podání a komu se podávají,
 - j) datum vyhotovení,
 - k) podpis kontrolujícího.
- 36 Podle odst. 2 téhož ustanovení se protokol o kontrole vyhotoví ve lhůtě 30 dnů ode dne provedení posledního kontrolního úkonu, ve zvláště složitých případech do 60 dnů.
- 37 Podle odst. 3 téhož ustanovení stejnopis protokolu o kontrole doručí kontrolní orgán kontrolované osobě.
- 38 Z dikce ust. § 5 kontrolního řádu je zjevné, že zákon klade na okamžik zahájení kontroly poměrně velký důraz, neboť právě okamžikem zahájení kontroly vznikají procesní práva a povinnosti nejen kontrolované osobě, ale též kontrolnímu orgánu (kontrolujícím pracovníkům). Důvodová zpráva k návrhu kontrolního řádu k zahájení kontroly uvádí: „Okamžik zahájení kontroly je velmi důležitou skutečností, a to především z důvodu právní jistoty kontrolovaných osob. Přesné vymezení okamžiku zahájení kontroly je důležité především vzhledem k následkům, které jsou na něj vázány, tj. aktivace všech práv a povinností s kontrolou spojených, včetně možnosti ukládání sankcí, resp. donucovacích opatření, za jejich neplnění - viz např. pokuta.“ (Důvodová zpráva k návrhu kontrolního řádu, sněmovní tisk č. 575/0, str. 42, dostupná na <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=575&CT1=0>).
- 39 Zahájení kontroly je tedy kontrolním řádem výslovně (a to taxativním výčtem způsobů zahájení) vymezeno jako úkon, po němž následuje samotná kontrolní činnost, jejímž

předmětem je zjišťování, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů. Naproti tomu protokol o kontrole je závěrečným výstupem celé kontroly, který zachycuje všechny podstatné skutečnosti provedené kontroly a především popisuje zjištění učiněná kontrolní činností.

- 40 V posuzovaném případě inspekce zahájila kontrolu sepsáním protokolu o kontrole dne 12.3.2014. Z výše uvedeného je zjevné, že zahájit kontrolu až sepsáním protokolu o kontrole, tedy zápisem o výsledku kontroly učinit prvotní úkon kontroly, je pojmově vyloučeno. Kontrola tak byla zahájena v rozporu s ust. § 5 kontrolního řádu a její zahájení nebylo žalobkyni řádně oznámeno dle odst. 3 uvedeného ustanovení, když jí byl zaslán pouze protokol o kontrole (ust. § 9 písm. f) kontrolního řádu).
- 41 Soud dále zkoumal, zda tato nezákonnost zasáhla do práv žalobkyně, a shledal, že nikoli. Kontrolované osobě vzniká zahájením kontroly řada oprávnění, například právo znát identitu kontrolujícího a možnost požadovat doložení jeho pověření a právo namítat jeho podjatost (ust. § 10 kontrolního řádu), právo nahlížet do spisu (ust. § 38 správního řádu), nebo obecně formulované právo požadovat šetření svých práv a právem chráněných zájmů (ust. § 9 písm. b) kontrolního řádu). Zmatečným zahájením kontroly nebyl sice dodržen zákonný postup, avšak v daném případě na kontrolu navázalo správní řízení, které není procesní součástí kontroly ve smyslu kontrolního řádu, jedná se o samostatné řízení, a v něm soud porušení práv žalobkyně neshledal. Ve správním řízení inspekce oznámila žalobkyni zahájení řízení, umožnila žalobkyni seznámit se s podklady a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k věci. Žalobkyně svého práva využila, vyjádřila se a navrhla doplnit dokazování o přehled o likvidaci nebezpečných odpadů v letech 2006 a 2007, doklady o likvidaci 120 kg nebezpečných odpadů dne 27.3.2014 a fakturu prokazující spolupráci s autodopravcem již v roce 2006. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že inspekce k vyjádření žalobkyně přihlédla a vypořádala se i s důkazními návrhy, například vzala za prokázané, že žalobkyně zlikvidovala 120 kg nebezpečného odpadu. Rovněž žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval obsahem vyjádření žalobkyně, když tvrzení, k němuž se důkazní návrhy vážou, označil za nezpůsobilá zpochybnit prokázanou skutečnost, že se stalo vytýkané protiprávní jednání. Žalovaný tedy navržené důkazy shledal nadbytečnými, byť tak neučinil výslovně.
- 42 Postupem inspekce ve správním řízení a především následným postupem žalovaného, s ohledem na jeho závěry, došlo podle názoru soudu ke zhojení nedostatků, které provázely kontrolu inspekce provedenou dne 12.3.2014. Vada v kontrolním procesu tak podle názoru soudu neměla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.
- 43 Ohledně námitky neprofesionality a osobní zaujatosti kontrolní pracovnice Magistrátu soud odkazuje na ust. § 14 odst. 2 správního řádu, dle něž účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).

- 44 Soud přisvědčuje žalovanému, že představeným dotčené kontrolní pracovnice je příslušný vedoucí odboru životního prostředí Magistrátu ve smyslu ust. § 109 a násl. zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů. Inspekce ani žalovaný tak nejsou příslušnými orgány k posouzení námitky. Ta navíc musí být vznesena bez zbytečného odkladu, což se nestalo, neboť žalobkyně své výhrady poprvé předeštlá dne 7.5.2014, ač tak mohla učinit bezprostředně po doručení protokolu o kontrole Magistrátu ze dne 29.1.2014. Soud tedy námitku považuje za nedůvodnou.
- 45 K námitce o chybě inspekce při označení nejprísněji postižitelného správního deliktu v příkazu o uložení pokuty (ust. § 66 odst. 4 písm. d) namísto ust. § 66 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech), která žalobkyni ovlivnila při odůvodnění odporu, soud uvádí, že odůvodnění odporu ani žádné další podání žalobkyně neobsahuje žádnou indicii o tom, že by žalobkyni měla písařská chyba jakkoli zmást. Inspekce v příkazu řádně popsala a právně vymezila tři správní delikty, a to podle ust. § 66 odst. 3 písm. b), § 66 odst. 2 písm. a) a § 66 odst. 5 zákona o odpadech. Pokutu uložila za nejprísněji postižitelný z těchto tří deliktů, „ust. § 66 odst. 4 písm. d)“, aniž v příkazu specifikovala skutkovou podstatu tohoto zcela odlišného deliktu, který se týká nakládání s nebezpečnými odpady bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním. Z kontextu odůvodnění příkazu je zjevné, že šlo o písařské pochybení, neboť v odůvodnění již předmětným ust. § 66 odst. 4 písm. d) zákona o odpadech není argumentováno. Příkaz byl poté zrušen podaným odporem dle ust. § 150 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně odůvodnění odporu cílila na vytčené tři správní delikty, neuvedla nic, z čeho by bylo možné dovodit souvislost se správním deliktem dle ust. § 66 odst. 4 písm. d) zákona o odpadech. K uložení pokutě poukázala na svoji nepříznivou finanční situaci, o nejprísněji postižitelném deliktu nic neuvedla. Písařská chyba tedy nezatížila správní řízení žádnou vadou, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci.
- 46 Dále se soud zabýval námitkami, které se týkají naplnění skutkových podstat jednotlivých správních deliktů a uložení sankce.
- 47 Podle důvodové zprávy k zákonu o odpadech je účelem zákona ochrana před nepříznivými účinky odpadů, a to doplněním a zpřesněním pravidel pro nakládání s nimi. Hlavním cílem je podpora tzv. oběhového hospodářství, kdy je upřednostňováno „*využívání odpadů před jejich pouhým odstraněním, zejména pokud jde o ukládání odpadů na skládky.*“ (viz Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o odpadech, sněmovní tisk č. 705/0, str. 60, dostupná na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=3&CT=705&CT1=0>).
- 48 Podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech je původce odpadů povinen odpady, které sám nemůže využít nebo odstranit v souladu s tímto zákonem a prováděcími právními předpisy, převést do vlastnictví pouze osobě oprávněné k jejich převzetí podle § 12 odst. 3, a to buď přímo, nebo prostřednictvím k tomu zřízené právnické osoby.
- 49 Podle ust. § 12 odst. 3 zákona o odpadech je k převzetí odpadu do svého vlastnictví oprávněna pouze právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, která je provozovatelem zařízení k využití nebo k odstranění nebo ke sběru nebo k výkupu určeného druhu odpadu, nebo osoba, která je provozovatelem zařízení podle § 14 odst. 2, nebo provozovatelem zařízení podle § 33b odst. 1 písm. b) nebo za podmínek stanovených

v § 17 též obec. To neplatí pro předávání nezbytného množství vzorků odpadů k rozborům, zkouškám, analýzám pro účely stanovení skutečných vlastností a splnění požadavků pro převzetí odpadů do zařízení, pro účely vědy a výzkumu nebo jiné účely, které nejsou nakládáním s odpady podle § 4 odst. 1 písm. e).

- 50 Podle ust. § 12 odst. 4 zákona o odpadech je každý povinen zjistit, zda osoba, které předává odpady, je k jejich převzetí podle tohoto zákona oprávněna. V případě, že se tato osoba oprávněním neprokáže, nesmí jí být odpad předán.
- 51 Podle ust. § 66 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že předá odpad osobě, která k převzetí předávaného odpadu není podle tohoto zákona oprávněna. Může jí být uložena pokuta až do výše 10.000.000 Kč.
- 52 Žalobkyně nepochybně, že odpady v rozhodné době předávala osobě, která nebyla oprávněna k převzetí odpadu ve smyslu § 12 odst. 3 zákona o odpadech, pouze namítá, že její jednání bylo neúmyslným administrativním pochybením, které nemělo vliv na životní prostředí.
- 53 Uvedená skutečnost ovšem nemůže žalobkyni zbavit odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Podle shora citovaného ustanovení § 12 odst. 4 zákona o odpadech byla žalobkyně povinna si od autodopravce před předáním odpadu vyžádat doklad o tom, že k převzetí odpadů je podle zákona o odpadech oprávněna. Tuto svoji povinnost ovšem nesplnila a spokojila se s dodatečně předloženým dokladem o předání předmětného odpadu na skládku. Argument, že žalobkyně jednala v dobré víře nemůže obstát, neboť žalobkyně při ověřování existence oprávnění autodopravce nepostupovala s náležitou péčí. Existenci oprávnění totiž dlouhodobě vůbec neověřovala, jak sama uvádí v odůvodnění odporu ze dne 7.5.2014. Žalobkyně je sankcionována za porušení povinnosti přesvědčit se, že autodopravce má oprávnění podle zákona o odpadech k převzetí odpadu, přičemž jde o odpovědnost objektivní, bez ohledu na zavinění. Je proto nerozhodné, že její jednání nebylo úmyslné. Nakládání s odpady podléhá regulaci ze strany státu v procesu od vzniku odpadu až do jeho likvidace z důvodu legitimního cíle zajistit postupné omezení ukládání odpadů na skládkách a zvýšení podílu recyklace. Jelikož žalobkyně svěřila odpad k nakládání další osobě, aniž se zajímala o její oprávnění odpad převzít, nelze souhlasit s námitkou žalobkyně, že zájem chráněný zákonem nebyl nijak ohrožen. Žalobkyně svým přístupem potlačila hlavní princip zákona o odpadech, kterým je regulace a kontrola nakládání s odpady.
- 54 Podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o odpadech je původce odpadů povinen vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi, ohlašovat odpady a zasílat příslušnému správnímu úřadu další údaje v rozsahu stanoveném tímto zákonem a prováděcím právním předpisem včetně evidencí a ohlašování polychlorovaných bifenylů (PCB) a zařízení obsahujících PCB a podléhajících evidenci vymezených v § 26. Tuto evidenci je povinen archivovat po dobu stanovenou tímto zákonem nebo prováděcím právním předpisem.

- 55 Podle ust. § 21 odst. 1 vyhlášky č. 383/2001 Sb. původci odpadů a oprávněné osoby, které nakládají s odpady, vedou průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi za odpady vlastní a za odpady převzaté, a to za každou samostatnou provozovnu a za každý druh odpadu zvlášť. Průběžná evidence se vede podle přílohy č. 20 a dále vždy obsahuje
- a) datum a číslo zápisu do evidence,
 - b) jméno a příjmení osoby odpovědné za vedení evidence.
- 56 Podle odst. 2 téhož ustanovení se průběžná evidence odpadů vede při každé jednotlivé produkci odpadů. Za jednotlivou produkci se považuje naplnění shromažďovacího nebo sběrového prostředku nebo převzetí odpadu od původce nebo oprávněné osoby nebo předání odpadu jiné oprávněné osobě. V případech, kdy se jedná o nepřetržitý vznik odpadů, vede se průběžná evidence v týdenních intervalech; při periodickém svozu komunálního odpadu v měsíčních intervalech.
- 57 Podle ust. § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že nevede v rozsahu a způsobem stanoveným v části šesté tohoto zákona evidenci odpadů a zařízení nebo neplní ve stanoveném rozsahu ohlašovací povinnost nebo nezašle ve stanovené lhůtě nebo ve stanoveném rozsahu příslušnému správnímu úřadu údaj týkající se zařízení k nakládání s odpady, nebo evidenci po stanovenou dobu nearchivuje. Může jí být uložena pokuta až do výše 1.000.000 Kč.
- 58 Žalobkyně nevedla průběžnou evidenci o odpadech předaných v roce 2012 jiným subjektům než společnosti I. s.r.o., průběžnou evidenci za rok 2013 a 2014 (do dne konání kontroly) nevedla vůbec; o své povinnosti vést evidenci způsobem stanoveným zákonem a prováděcí vyhláškou ani nevěděla. Naplnila tedy skutkovou podstatu výše citovaného ustanovení.
- 59 Evidenční povinnost stanoví zákon o odpadech poměrně podrobně. Účelem je zájem na sledování druhů, množství a způsobů nakládání s odpady, aby bylo možné postupně realizovat ekonomicky únosnější a ekologicky optimálnější nakládání s odpady. Správné zaevidování odpadů je důležité i z pohledu plánování odpadového hospodářství v lokalitě. Z těchto důvodů je zřejmé, že průběžnou evidenci je třeba vést úplně a pravdivě a že nedodržení této povinnosti není zanedbatelným porušením zákona, jak se domnívá žalobkyně. K naplnění účelu zákona nemůže být dostačující zaznamenávat údaje o odpadech v interním účetnictví nebo ponechat vedení evidence na partnerské společnosti. Takový argument je bezpředmětný, žalobkyni napřísluší, aby posoudila kompatibilitu jí předložených podkladů s požadavky zákona na průběžnou evidenci. Vedení účetnictví ji nezbavuje povinnosti postupovat v souladu se zákonem o odpadech.
- 60 Podle ust. § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech je původce odpadů povinen shromažďovat odpady utříděné podle jednotlivých druhů a kategorií.
- 61 Podle ust. § 66 odst. 5 zákona o odpadech může být fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě uložena pokuta až do výše 1.000.000 Kč i za porušení jiné povinnosti stanovené tímto zákonem nebo povinnosti uložené rozhodnutím na základě tohoto zákona.

- 62 Žalobkyni bylo vytčeno shromažďování různých složek odpadu, které mají být podle zákona již od počátku shromažďovány odděleně (plasty, papír, odpad podobný směsnému komunálnímu odpadu). Dále jí bylo vytčeno shromažďování nebezpečných látek (textilie znečištěné absorpčními činidly) v plastových pytlích spolu s jinými separovatelnými složkami odpadu.
- 63 Žalobkyně především namítala, že k uložení na skládku předává zcela zanedbatelnou část vyprodukovaného odpadu, neboť téměř veškerý odpad předává k recyklaci. Objemný a komunální odpad jsou ve skutečnosti ukládány na stejnou skládku, není tedy důvod postihovat neseparování těchto dvou druhů odpadů sankcí. Dále žalobkyně poukázala na svůj následný postup po provedení kontroly, kdy nebezpečný odpad vytrídila a předala k likvidaci.
- 64 Námitky žalobkyně soud pokládá za irelevantní, neboť se nevztahují k danému správnímu deliktu nejsou způsobilé žalobkyni zbavit odpovědnosti. Povinnost shromažďovat odpady utříděné podle jednotlivých druhů a kategorií není vázána na množství odpadu, které povinný subjekt vyprodukuje, a vztahuje se plošně na veškerý vzniklý odpad. Námitka tedy není důvodná. Ani k námitce o společném ukládání dvou různých druhů odpadů na stejnou skládku nelze přihlídnout, neboť výtky správních orgánů se primárně týká společného shromažďování využitelného odpadu (plasty, papír), který měl být vytríděn, s odpadem nevyužitelným (směsný komunální odpad). Zjištěné pochybení tedy představuje porušení zákona o odpadech. Skutečnost, že nebezpečný odpad byl později vytríděn, pak nemá žádný vliv na správní delikt již zjištěný. Při rozhodování o správním deliktu správní orgány zjišťují, zda byly naplněny znaky skutkové podstaty v době okamžiku správního deliktu, nikoli až v době uložení pokuty.
- 65 Lze shrnout, že námitky žalobkyně soud považuje za učiněné ve snaze zmírnit následek správních deliktů, respektive závažnost správních deliktů bagatelizovat, neboť nesouhlasí s uloženou sankcí.
- 66 O výši pokuty rozhoduje správní orgán v rámci správního uvážení, soud tedy pokud jde o výši pokuty posuzuje pouze to, zda napadené rozhodnutí v tomto směru nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem.
- 67 Podle ust. § 12 odst. 2, věty první zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, se za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný. Takovým ustanovením je v projednávaném případě ust. § 66 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech s horní hranicí trestní sazby 10.000.000 Kč.
- 68 Podle ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.
- 69 Z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše pokuty z mezí správního uvážení nevybočuje. Inspekce určila výši pokuty s ohledem na množství a charakter odpadů, s kterými bylo prokazatelně nakládáno v rozporu s právními předpisy, akcentovala neupřednostnění materiálového nebo energetického využití před odstraněním

a znemožnění využití odpadů v důsledku jejich znečištění nebezpečnými látkami, což označila za přímé ohrožení životního prostředí a zdraví lidí. Ohledně nevedení průběžné evidence a nepředání odpadů oprávněné osobě zdůraznila zájem společnosti na tom, aby administrativní nedostatek nepřerostl v nedostatek reálný, kdyby došlo k nekontrolovanému nakládání s odpady. Soud k tomu doplňuje, že už jen ze skutečnosti, že zákonodárce se rozhodl tato porušení právních předpisů sankcionovat, lze vyvodit, že taková porušení představují určitou nebezpečnost a hypotetickou možnost ohrožení životního prostředí. Žalovaný následně v napadeném rozhodnutí přezkoumal, zda se inspekce vypořádala s kritérii pro stanovení výše pokuty, a vzhledem k vlastnímu zjištění ohledně protiprávního stavu výši uložené pokuty podstatným způsobem snížil. Vyložil přitom, k jakým hlediskům přihlédl. Lze tedy uzavřít, že správní orgány řádě vyhodnotily materiální stránku (závažnost ohrožení životního prostředí) a v návaznosti na ni uložily sankci v odpovídající výši a dostatečně a konkrétně ji odůvodnily. Soud tedy námitku žalobkyně neshledal důvodnou. Uložená pokuta při maximální možné výši až 10 mil. Kč se s ohledem na všechny okolnosti věci nejvíce jako nepřiměřená.

- 70 Žalobkyně namítala, že správní orgány se nedostatečně zabývaly úvahou, zda je výše pokuty adekvátní její ekonomické situaci a majetkovým poměrům.
- 71 Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133 *„Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.“* Likvidační pokutou přitom rozšířený senát Nejvyššího soudu rozumí sankci, *„která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133).
- 72 Podle názoru soudu situace popsaná v citovaném usnesení nenastala, nic neukazuje na možný likvidační charakter pokuty a žalobkyně ani netvrdí, že by na ni mohla mít pokuta takový dopad. Žalobkyně údaje o svých osobních a majetkových poměrech správním orgánům poskytla jen rámcově, přesto si žalovaný učinil alespoň základní představu o její podnikatelské činnosti a majetku a v napadeném rozhodnutí konstatoval, že uložená pokuta žalobkyni výrazně neohrozí a neomezí v pokračování v podnikatelské činnosti. Nelze tedy tvrdit, že by se žalovaný majetkovými poměry žalobkyně vůbec nezabýval. Jakkoli může být finanční situace žalobkyně nestabilní, v průběhu řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by naznačovaly existenční ohrožení žalobkyně či jejího podnikání. Správní orgány tedy nepochybily, když se zjišťováním majetkových poměrů žalobkyně důkladněji nezabývaly a přihlídkly k nim jen do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do majetkové sféry, nikoli však zásahem nepřiměřeným, který má likvidační účinky.
- 73 Ze všech uvedených důvodů soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

- 74 O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. června 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu